

Илия — Номер пет

Пророческо мълчание

Jeff Pippenger

2023-10-03

Когато Илия накара Ахав да свика целия Израил на Кармил, това предобразяваше как Бог извежда църквата от Тъмните векове през 1798 година, след три години и половина на гонение, и я води към 1844 година, а след това към 1863 година. Тези три дати са последните три ориентира в структурата на „седемте времена“, както е изложена от Исаия в седма глава.

Същата история от 1798, 1844 и 1863 г. бе също така предобразена, когато Моисей изведе Израилевите чедата от робството на Египет до планината Синай. Историята на първия и втория ангел представлява Милеритското движение, което започна по времето на края през 1798 г. и продължи, докато движението се превърна в църква през 1863 г. Илия и Моисей са двамата главни свидетели на Милеритската история и те са двамата главни свидетели в книгата Откровение по време на историята на третия ангел.

Милеритското движение бележи началото на вечното евангелие от Откровение 14, а Future for America бележи неговия завършек. Между началното движение на милеритите и завършващото движение намираме Църквата на адвентистите от седмия ден. Според историците на Адвентната църква, през 1856 г. остатъкът от милеритското движение е навлязъл в лаодикийското състояние, като по този начин е приключил филаделфийският период, обхващащ времето от 1798 до 1856 г.

В предишната статия показахме, че вдъхновението е съпоставило разочарованието при преминаването на Червеното море с великото разочарование от 1844 година. В този момент изпитът относно съботата, представен чрез манната, настъпи в историята на Моисей. В същия пророчески момент светлината, която дойде от Пресветото място, започна процес на изпитване и очистване, започвайки със съботата, за онези, които бяха преминали морето и чрез вяра бяха влезли в Пресветото място. Процесът на изпитване, който предшества 1844 година, започна в историята на Моисей при неговото раждане, а за милеритите — през 1798 година, с увеличаването на познанието, което Даниил посочи, че ще произведе тристепенен процес на изпитване, водещ до съд.

Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. Даниил 12:10.

Откриването на съда на 22 октомври 1844 г. беше предобразено от съда над фараона, започващ с първородните на Египет и завършващ във водите на Червеното море. Щом мъдрите чрез вяра влязоха в Пресветото място, или преминаха през Червеното море, изпитателният процес, започнал във времето на края през 1798 г., продължи и след 1844 г. В

историята на Мойсей това беше представено чрез десет изпитания, при които Израил се провали на всяка стъпка. Последното от десетте изпитания беше, когато дванадесетте съгледвачи проучиха Обетованата земя. Първото изпитание в историята на Мойсей беше изпитанието с манната, което представлява съботата, а за милеритите съботата беше разпозната като първото изпитание след 22 октомври 1844 г. Тъй като първото изпитание и в двете паралелни истории беше съботата, следващите девет изпитания в историята на Мойсей показват, че след 1844 г. щеше да има поредица от изпитания, която щеше да доведе или до влизането в Обетованата земя, или до пустинята на смъртта. 1863 г. представлява последното изпитание за милеритското движение. Ще започнем това разглеждане от момента, когато дванадесетте съгледвачи се завръщат със своите доклади за Обетованата земя.

И те се върнаха от съглеждането на земята след четиридесет дни. И отидоха и дойдоха при Моисей и при Аарон, и при цялото общество на израилевите синове в пустинята Фаран, в Кадис; и донесоха известие на тях и на цялото общество, и им показаха плода на земята. И му разказаха и казаха: Дойдохме в земята, където ни изпрати; и наистина тя тече с мляко и мед, и това е плодът ѝ. Но хората, които живеят в земята, са силни, и градовете са укрепени и твърде големи; а освен това видяхме там Енаковите синове. Амалитаните живеят в южната земя; а хетейците, евусейците и аморейците живеят по хълмистата страна; а ханаанците живеят край морето и край брега на Йордан. Тогава Халев укроти народа пред Моисей и каза: Нека веднага да възлезем и да я завладеем, защото сме напълно способни да я надвием. А мъжете, които бяха отишли с него, казаха: Не можем да възлезем против този народ, защото те са по-силни от нас. И разгласиха между израилевите синове лоша мълва за земята, която бяха съгледали, като казваха: Земята, през която минахме, за да я съгледаме, е земя, която изядва жителите си; и всичките люде, които видяхме в нея, са мъже с голям ръст. И там видяхме исполините, Енаковите синове, които са от исполините; и в нашите собствени очи бяхме като скакалци, и такива бяхме и в техните очи. Числа 13:25–33.

Този откъс от Числа съдържа някои много важни истини, които трябва да бъдат отбелязани и които биха могли лесно да бъдат пренебрегнати, ако историята, представена в него, не се разглежда като предобраз на милеритското движение. Една от тях е, че бунтовниците със „злия доклад“ се проваляха в своето десето и последно изпитание, и че при това последно изпитание се проявиха две класи хора. Двете класи, които са се развивали през историята на предишните девет изпитания, разкриха своя характер въз основа на това кой „доклад“ избират да приемат. През 1863 г. милеритският адвентизъм отхвърли доклада на Мойсей, представен чрез пророчеството за робството в Левит двадесет и шест. Докладът, представен от Исус Навин и Халев, беше просто повторение на Божия „доклад“ през цялата история на тяхното избавление от робство. Още от раждането на Мойсей нататък Бог бе обещал, че ще ги изведе от робството и ще ги въведе в земята, която бе обещана на Авраам векове по-рано. Исус Навин и Халев представляват онези, които стояха върху основополагащия доклад; другите десет съгледвачи отхвърлиха, че Бог действително е дал този доклад.

И цялото общество надигна глас и завика; и народът плака през онази нощ. И всичките израилеви синове роптаеха против Моисей и против Аарон; и цялото общество им каза: Дано бяхме умрели в египетската земя! Или дано бяхме умрели в тази пустиня! И защо Господ ни води в тази земя, за да паднем от меч, та жените ни и децата ни да станат плячка? Не би ли било по-добре за нас да се върнем в Египет? И казаха един на друг: Нека си поставим водач и нека се върнем в Египет. Числа 14:1–4.

Когато през 1863 г. Джеймс Уайт написа статия в Review and Herald, отхвърляща разбирането на Милър за „седемте времена“, и през същата година Урия Смит публикува подправената схема, лишена от каквото и да било позоваване на „седемте времена“ от Левит, и Уайт, и Смит оставиха настрана делото на Уилям Милър и приложиха библейската методология на отстъпилото протестантство. Методологията на отстъпниците, които те неотдавна бяха определили като „дъщерите на Вавилон“, бе използвана като довод за отхвърляне на вестта на Милър, която бе насочвана от ангела Гавриил. При десетото изпитание за древния Израил те направо казаха: „Да си поставим началник и да се върнем в Египет.“ Провалът при десетото и последно изпитание се основава върху отхвърляне на „съобщението“, което бе в съгласие със съобщението от самото начало, и върху желанието да се върнат в робството на Египет. Когато Йеремиа символично представяше онези, които бяха разочаровани от несбъднатото предсказание за 1843 г., Бог изрично го призова да се върне при Бога и към предишната си ревност за вестта, но също така му заповяда никога да не се връща при онези, които бяха определени като дъщерите на Вавилон.

Затова така казва Господ: Ако се върнеш, тогава ще те върна отново, и ти ще стоиш пред Мен; и ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като Моите уста; нека те да се върнат при теб, а ти не се връщай при тях. Еремия 15:19.

През 1863 г. Джеймс Уайт и Урия Смит назначиха нов капитан, който да ги поведе обратно там, където им бе заповядано да не отиват. Исус Навин и Халев представляват онези, които желаеха да вървят напред, а Уайт и Смит представляват онези, които желаеха да се върнат назад.

Още една подробност, която трябва да бъде отбелязана в откъса от книгата Числа, е, че последният бунт, който осъжда всички бунтовници да умрат в пустинята през следващите четиридесет години, е едно от двете основни свидетелства, които установяват принципа ден за година в библейското пророчество — вероятно най-същественото пророческо правило, чрез което Милър бе използван, за да разкрие вестта на вечното евангелие и на първия ангел. Другото библейско свидетелство за това правило се намира в книгата на Езекиил.

А когато извършиш това, легни отново на десния си хълбок, и ще носиш беззаконието на Юдовия дом четиридесет дни; за всеки ден ти определих по една година. Езекиил 4:6.

Това, което често остава незабелязано във връзка с двата стиха, които установиха принципа „ден за година“, е историческият контекст и на двата стиха.

Според числото на дните, през които съгледахте земята, именно четиридесет дни — за всеки ден по една година — ще носите беззаконията си четиридесет години и ще

познаете Моето оттегляне на обещанието. Числа 14:34.

Стихът в Числа се появява в началото на древния Израил и представлява бунта на Божия заветен народ, а стихът в Езекиил се появява в края на древния Израил и представлява бунта на Божия заветен народ. Наказанието в началото беше смърт в пустинята, а наказанието в края беше робство в земята на техните врагове. Принципът ден за година подчертава бунта на един заветен народ. Две наказания — едното в началото, а другото в края, но и двете различни. Първото беше смърт чрез постепенно изтощение по време на пътуването през пустинята, а последното беше плен и робство в буквалния Вавилон.

Тогава Моисей и Аарон паднаха ничком пред цялото събрание на обществото на израилевите синове. А Исус, Навиновият син, и Халев, Ефониевият син, които бяха от ония, що бяха съгледали земята, раздраха дрехите си; и говориха на цялото общество на израилевите синове, казвайки: Земята, през която минахме, за да я съгледаме, е земя твърде, твърде добра. Ако Господ благоволи към нас, тогава ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде — земя, в която текат мляко и мед. Само не въставайте против Господа, нито се бойте от людето на земята; защото те са хляб за нас; защитата им се е оттеглила от тях, а Господ е с нас; не бойте се от тях. Но цялото общество каза да ги убият с камъни. И славата Господня се яви в шатъра за срещане пред всичките израилеви синове. И Господ каза на Моисей: Докога този народ ще Ме презира? и докога няма да Ми повярват, въпреки всички знамения, които извърших сред тях? Ще ги поразя с мор и ще ги лиша от наследство; а от тебе ще направя народ по-голям и по-силен от тях. А Моисей каза на Господа: Тогава египтяните ще чуят това, понеже Ти със силата Си изведе този народ измежду тях; и ще го кажат на жителите на тази земя; защото са чули, че Ти, Господи, си сред този народ, че Ти, Господи, се явяваш лице в лице, че Твоят облак стои над тях и че вървиш пред тях денем в облачен стълб, а нощем в огнен стълб. Сега, ако погубиш целия този народ като един човек, тогава народите, които са чули за Твоята слава, ще говорят, казвайки: Понеже Господ не можа да въведе този народ в земята, за която им се закле, затова ги умъртви в пустинята. И сега, моля Те, нека силата на моя Господ се яви велика, както си говорил, казвайки: Господ е дълготърпелив и многомилостив, прощава беззаконие и престъпление, но никак не оставя виновния ненаказан, като въздава беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение. Прости, моля Те, беззаконието на този народ според величието на Твоята милост, както си прощавал на този народ от Египет досега. Числа 14:5–19.

Историята, представена в тези стихове, се превърна в библейски символ, наречен „денят на раздразнението“. „Денят на раздразнението“ се споменава в Псалом деветдесет и пети, Еремия тридесет и втора и Евреи трета, но към този символ сега няма да се спираме. В предходния откъс е посочен важен принцип, който трябва да бъде разпознат. Този принцип е илюстриран също от пророк Самуил, Луцифер, Елън Уайт и, разбира се, от Моисей в този откъс.

И му казаха: Ето, ти си остарял, а синовете ти не ходят в твоите пътища; затова сега постави ни цар, който да ни съди, както е у всичките народи. Но това нещо не се хареса на Самуил, когато казаха: Дай ни цар, който да ни съди. И Самуил се помоли на

Господа. А Господ каза на Самуил: Послушай гласа на народа във всичко, що ти казват; защото не тебе отхвърлиха, а Мене отхвърлиха, за да не царувам над тях. Според всички дела, които вършеха от деня, когато ги изведох от Египет, до днес, с които Ме оставиха и служеха на други богове, така постъпват и с тебе. И тъй, послушай гласа им; само че ги предупреди тържествено и им покажи какъв ще бъде обичаят на царя, който ще царува над тях. И Самуил каза всички думи Господни на народа, който искаше от него цар. И каза: Такъв ще бъде обичаят на царя, който ще царува над вас: ще взема синовете ви и ще ги поставя за себе си при колесниците си и за свои конници; и някои ще тичат пред колесниците му. И ще си поставя хилядници и петдесетници; и ще ги поставя да орат земята му, и да жънат жетвата му, и да изработват бойните му оръжия и принадлежностите на колесниците му. Ще взема и дъщерите ви да бъдат миропомазвачки, готвачки и пекарки. Ще взема и нивите ви, и лозята ви, и маслиновите ви градини, най-добрите от тях, и ще ги даде на слугите си. И ще взема десятъка от семето ви и от лозята ви, и ще го даде на своите сановници и на слугите си. Ще взема и слугите ви, и слугините ви, и най-добрите ви млади мъже, и ослите ви, и ще ги употреби за своята работа. Ще взема десятъка от дребния ви добитък; и вие ще бъдете негови слуги. И тогава ще викате поради царя си, когото сте си избрали; но Господ няма да ви послуша в онзи ден. При все това народът отказа да послуша гласа на Самуил; и казаха: Не, но цар ще има над нас, за да бъдем и ние като всичките народи; и царят ни да ни съди, и да излиза пред нас, и да воюва в битките ни. И Самуил чу всички думи на народа и ги повтори в слуха на Господа. А Господ каза на Самуил: Послушай гласа им и им постави цар. И Самуил каза на израилевите мъже: Идете си всеки в града си. 1 Царе 8:5–22.

В този пасаж древният Израил отхвърли Бога като свой цар, а историята сочи напред към времето, когато те заявиха, че нямат друг цар освен кесаря. Те отхвърлиха Божията теокрация и настояха да им бъде даден цар измежду собствения им народ, само за да провъзгласят в крайна сметка, че техният цар е римски цар. Римският цар в последните дни е римският папа.

Но те извикаха: Махни Го, махни Го, разпни Го. Пилат им каза: Вашия Цар ли да разпна? Първосвещениците отговориха: Нямаме цар освен Цезаря. Йоан 19:15.

Отхвърлянето на теокрацията беше тъй оскърбително и лично за Самуил, че той го разбра като отхвърляне на своето пророческо служение. Но Бог се погрижи Самуил да разбере, че тяхното отхвърляне беше насочено към Бога, а не към пророка. Тези два откъса, които излагат пророческата връзка на Моисей и Самуил с бунта на древния Израил, показват, че наказанието за последвалия бунт не беше краят за древния Израил. Все още имаше една група, представена от Исус Навин и Халев, която щеше да влезе в Обетованата земя, а в разказа за Самуил краят на древния Израил беше при заключението на царете на Израил, а не в началото.

Моисей увещаваше Бога да продължи да действа с древния Израил, защото Моисей разсъждаваше, че да ги доведе до край в онзи момент би представило погрешно свещената история на избавлението на Неговия народ и Неговото обещание да ги въведе в земята,

която Бог беше обещал на Авраам. Същността тук е, че Бог избира да допусне бунтът както да се прояви, така и да продължи, когато възнамерява да използва този бунт като свидетелство за истината.

Отношението на праведно негодувание, проявено от Самуил, бе проявено също и от Елън Уайт.

„Никога преди не съм виждала сред нашия народ такава твърда самодоволност и такова нежелание да се приеме и признае светлината, каквото се прояви в Минеаполис. Беше ми показано, че нито един от онези, които таяха духа, проявен на това събрание, не би могъл отново да има ясна светлина, за да разпознае скъпоценността на истината, изпратена им от небето, докато не смири гордостта си и не изповяда, че не е бил движен от Божия Дух, а че умът и сърцето му са били изпълнени с предразсъдък. Господ желаше да се приближи към тях, да ги благослови и да ги изцели от техните отстъпления, но те не искаха да послушат. Те бяха движени от същия дух, който вдъхновяваше Корей, Датан и Авирон. Тези израилеви мъже бяха решени да се противопоставят на всяко доказателство, което би показало, че грешат, и продължаваха, и продължаваха по пътя на своето отчуждение, докато мнозина не бяха отвлечени, за да се присъединят към тях.“

„Кои бяха тези? Не слабите, не невежите, не непросветените. В този бунт имаше двеста и петдесет князе, прочути в обществото, мъже с име. Какво беше тяхното свидетелство? „цялото общество са свети, всеки един от тях, и Господ е между тях; защо тогава се въздигате над Господното общество?“ [Числа 16:3]. Когато Корей и неговите съучастници загинаха под Божия съд, народът, който те бяха измамили, не видя в това чудо ръката на Господа. Цялото общество на следващата сутрин обвини Мойсей и Аарон: „Вие убихте Господния народ“ [стих 41], и морът порази обществото, и загинаха повече от четиринадесет хиляди.“

„Когато възнамерявах да напусна Минеаполис, ангелът Господен застана до мен и каза: „Не така; Бог има дело за теб да извършиш на това място. Народът постъпва отново като при бунта на Корей, Датан и Авирон. Аз те поставих на твоето надлежно място, което онези, които не са в светлината, няма да признаят; те няма да се вслушат в твоето свидетелство; но Аз ще бъда с теб; Моята благодат и сила ще те поддържат. Не теб презират те, а вестителите и вестта, която изпращам на Моя народ. Те показаха презрение към словото Господне. Сатана е заслепил очите им и е извратил преценката им; и ако всяка душа не се покае за този свой грях, тази неосветена независимост, която оскърбява Божия Дух, те ще ходят в тъмнина. Ще отмества светилника му от мястото му, ако не се покаят и не се обърнат, за да ги изцеля. Те са замъглили духовното си зрение. Те не желаят Бог да изяви Своя Дух и Своята сила; защото имат дух на присмех и погнуса към Моето слово. Лекомислие, празнословие, закачки и шеги се практикуват ежедневно. Те не са насочили сърцата си да Ме търсят. Те ходят в искрите на собствения си огън и ако не се покаят, ще легнат в скръб. Така казва Господ: Стой на поста на своя дълг; защото Аз съм с теб и няма да те оставя, нито ще те изоставя.“ Тези думи от Бога не съм дръзнала да пренебрегна.“ The 1888 Materials, 1067.

Сестра Уайт бе съпоставена с отношението на Самуил и ѝ бе казано да остане с бунтовниците и техния бунт и да „стои на“ „поста“ на своя „дълг“. Бе ѝ заповядано да стои на поста си, след като тя (пророчицата) бе решила да остави бунтовниците и техния бунт на самите тях.

Правилото за първото споменаване, което е основен съставен елемент от принципа Алфа и Омега, определя, че първият път, когато даден предмет е споменат, е от върховно значение. Със самото начало на бунта на Луцифер бе свързан фактът, че, ако Бог бе пожелал, Той е притежавал цялата необходима сила, за да унищожи Луцифер още при първата себична мисъл, възникнала в ума на Луцифер. Бог би могъл да отстрани Луцифер от творението и Той има силата така, че, ако бе избрал да стори това, би могъл да го извърши по такъв начин, че никой от другите ангели дори да не узнае какво е станало. Разбира се, Той не направи това, защото, наред с други неща, това би било отричане на Неговия характер, но Той действително притежава творческата сила, която би Му позволила да извърши именно това. Но Той не го направи. Търпеливо позволи бунтът да стане част от свидетелството за Неговия характер, част от доказателството в спора, който бе започнал на небето и трябваше в крайна сметка да дойде на земята. Това постигна диалогът на Моисей за древния Израил. Бог позволи поколението на бунтовниците да измре в пустинята и използва тази история като библейски пример, за да утвърди по-нататък истините, свързани с вечното благовестие.

Така беше и при отхвърлянето на Бога като Цар в дните на Самуил. На Самуил бе наредено да продължи напред и да заеме поста на дълга си въпреки личните си убеждения и пророческото си знание. Този елемент на Божия пророчески и исторически надзор се разпознава и при възстановяването на храма след вавилонския плен. Бог предсказа и управляваше всеки елемент от седемдесетте години пленничество; завръщането в Ерусалим, възстановяването на Ерусалим, храма, улиците и стените. Той изложи времевите пророчества, които посочваха кога те ще бъдат освободени от пленничество. Той посочи колко указва ще има, за да отбележат началото на двете хиляди и триста години. Той назова по име Кир, езическия цар, който щеше да започне процеса с първия указ. Всички елементи на възстановяването на Ерусалим и на храма бяха конкретно определени и Той издигна праведни мъже и пророци, за да извършат делото.

Въпреки цялото очевидно божествено пророческо предумисъл и намеса, бунтът, довел до вавилонския плен, вече бе довел до край Неговото лично присъствие с Божия народ. Славата на шекина никога не се завърна в храма, който бе възстановен. Цялата тази история бе употребена, за да осигури пророческа структура за историята в края на света, макар че храмът никога повече не бе благословен от присъствието на шекина в Пресвятото място. В този смисъл възстановеният храм бе свидетелство не за Божието присъствие, а за бунта на Израил. И все пак пророците в тази история, както Самуил и Сестра Уайт в Минеаполис, продължиха да служат в качеството си на пророци.

Бунтът на Луцифер е първото нещо, споменато във великата борба между Христос и Сатана, и Бог допусна бунтът да продължи заради Своите собствени цели. Самуил, въпреки праведното си негодувание срещу желанието на Израил да бъде като другите народи, бе

насочен да участва в помазването на първите двама царе. И Божиите пророци участваха във възстановяването на Божия храм, храма, който никога повече нямаше да има शेкина-присъствието на Бога.

Онези, които използват своите „панички с басни“ срещу пророческото Слово, в опит да прикрият бунта на адвентизма през 1863 година, и които избират да основат своя довод върху логиката, че ако през 1863 година се е случило нещо неправилно, пророчицата би го забранила, съзнателно пренебрегват първия принцип, който е посочен още при самото първо споменаване на бунт срещу Бога. Бог допуска бунта за Своите Собствени цели и ако Той избере Неговите пророци да останат неутрални или безмълвни в бунтовете, които могат да възникнат, това е Негов избор.

Когато започваме да разглеждаме процеса на изпитване от 1844 до 1863 г., който е бил предобразен от десетте изпитания, в които древният Израил се провали, след като премина Червено море, е съществено да разберем този библийски факт. Божиите пророци изпълняват служението си като Негови пророци както във времена на послушание, така и на непослушание, и понякога не се противопоставят на въпроси, които на пръв поглед изглеждат като нещо, срещу което би се очаквало един пророк да протестира. Понякога те очевидно са наясно с бунта, но са възпирани, а в други случаи Господ държи ръката Си над очите им по отношение на бунта. Когато тази гледна точка бъде разпозната, 1863 г. се превръща в значим ориентир в историята на шестото царство от библийското пророчество — както за рога на протестантизма, така и за рога на републиканизма.

Говорих и чрез пророците, и умножих виденията, и чрез служението на пророците употребих подобия. Осия 12:10.